

Leiderschap onder vuur / Marco Kroon

Ik duw de twijfel weg, negeer het, en denk aan de jongens. We zijn het initiatief kwijt. Hoe krijg ik ons eruit? De *Spooky*, die heeft enorme vuurkracht...

De vijand is nu zo dichtbij dat er op de grond nauwelijks meer onderscheid is. Mijn radioman staat naast me. We roepen de AC-130 op. Vuur op eigen linies, andere opties zijn er niet. '*Request danger close mission!*' Ik geef mijn initialen door en neem daarmee alle verantwoordelijkheid: Mike Kilo, Marco Kroon.

'*Stay low boys, God bless you,*' klinkt het van boven. '*Countdown, three, two, one, fire...*'

Dan komen de bommen.

De nacht licht op, het geweld rolt over ons heen. Het zijn oorverdovende klappen die het bloed uit je oren drukken. Flitsen als laserstralen, stenen als granaatscherven, rook, aarde en gruis. De mannen drukken zichzelf tegen de bodem, gezichten in de grond. Mijn Forward Air Controller en ik blijven staan. Wanneer de bommen verkeerd neerkomen, kunnen we de richting misschien nog corrigeren. Ze vallen vlakbij, maar niet op ons. Traag lijken ze naar het westen te trekken, in het spoor van de *Spooky* die in de lucht een onzichtbare cirkel beschrijft. Het *gunship* spuugt vanaf kilometers hoog alles uit wat het in zich heeft, van alle kanten, en is halverwege zijn ronde al helemaal *Winchester*, leeg. Het bulderen duurt schijnbaar oneindig, maar bleek achteraf zo'n drie kwartier.

Dan, boven het kabaal, hoor ik mijn eigen bevel: 'opstaan, voorwaarts'.

Ik geloof mijn stem niet, twijfel aan het bevel, maar de jongens komen direct overeind. Vurend lopen we vooruit, in de lijn van de *Spooky* en de vallende bommen. Adrenaline spuit door onze aderen, de overlevingsdrang is enorm. Ik besef: doodgaan is verliezen. En ik wil winnen! We zijn één vent, één lichaam, bloedscherp. Overal om ons heen is indrukwekkend geweld en chaos. Alle onzekerheid is weg, er is alleen nog krachtsgevoel.

Wat blijft is leidinggeven.

Telkens wanneer ik over deze nacht vertel, herbeleef ik haar als in een film. Heel letterlijk, met vertraagde scènes, close-ups en herhalingen. Ik ben toeschouwer en acteur.

Op deze actie die zich in mijn hoofd herhaalt volgden nog drie zware dagen. Pas op 15 juli kregen we relatieve rust. Het contact kwam in de middag. De vijand lag in een hinderlaag, op enkele meters van ons vandaan.

Het was mijn verjaardag.